

4769 3. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 4770

flemmende med vor Overbevisning. I saa Henseende maa jeg finde, at der ikke vil opstaa nogen stor Hindring for vor Friheds Udvikling, naar man følger den ærede Ordførers Opfordring. Jeg kan ikke forstaa, hvad Fare der skulde være forbunden dermed ligeoverfor vor Friheds og vort Statslivs Udvikling, og den Overbevisning, jeg har med Hensyn til dette Spørgsmaal, slutter sig til den Naade, hvorpaa jeg stod ligeoverfor mine Vælgere den 20de September. Jeg stod den Gang ligeoverfor mine Vælgere med Overbevisningen, om, at det Program, jeg udviklede for dem, var det rette og det rigtige, og det, som var nødvendigt til vedvarende og almindelige Fremstridt her i Landet. De valgte mig paa denne Basis, idet jeg lovede at ville følge de Ord og den Retning, som Programmet antydede. Jeg kom herind, og der blev paa forskellige Maader forsøgt paa at bringe til Udsjælfelse, hvad jeg havde lovet, og hvad jeg til Dato anser for at være Fremstridt for Befolkningen, men Forslagene derom mødtes med Uvillie. Man vedtog derefter en Adresse, som fik et Svar, der for mig stod som en Tilrettevisning til Folkethinget, som en Antydning af, at Folkethinget ikke mere var sideordnet med de øvrige Dele af Lovgivningsmagten, men reduceret til en raadgivende Forsamling, hvis Naad man vel kunde lytte efter og følge, naar de vare i Overensstemmelse med Anskuelserne hos de andre to Magter, som ere sideordnede, men som det var aldeles uundværdigt at lytte til og ligeegyldigt at følge, naar de ikke passede med deres Overbevisning. Paa denne Naade er denne Sag kommen saa vidt, at jeg har sølt det som min Pligt at stemme imod Finantsloven, uagtet jeg ikke har det Allermindste imod selve Finantsloven. Havde man søgt at sætte andre Ting ind paa Finantsloven, som mulig vilde have beredt Ministeriet Vanskeligheder, vilde jeg ikke have været med dertil; jeg vilde have betragtet det som et utilbørligt Skjul, fordi man ikke aabent kunde vove at negte Loven. Det er altsaa kun, fordi jeg tror, at Ministeriet ikke har Befolkningens Tillid, at jeg vil stemme imod Finantsloven, og denne Mening er bleven bestyrket ved Adressediskussionen. Det var ikke noget overordentlig stort Flertal, som sluttede sig til Adressen, men mange af dem, der ikke sluttede sig til den, erklærede aabent, at man for Himlens Skyld ikke maatte antage, at de havde Tillid til Ministeriet. Da sølte jeg, at Ministeriet ikke havde Mod i det folkefæerne Thing. Naar der har været Tale om, at Landsthinget har udtalt en bestemt Tillid til Ministeriet, veed

jeg ikke, hvor det har udtalt sig saaledes. Landsthinget har sagt, at det ingen Vanskelighed havde ved at forhandle med Ministeriet, men ved Siden deraf, udtaltes det, at man havde megen Vanskelighed ved at faa Udbytte af Forhandlingerne, og der er ikke i nogen som helst Henseende sagt, hvem man giver Skylden for, at der intet Udbytte kommer. I ethvert Tilfælde staa Sagen saaledes for mig, at jeg føler, jeg er berettiget til at tro, at Ministeriet ikke har Tillid hos Befolkningen. Jeg havde næret Onstet om, at Regjeringen havde opløst os, og havde sendt os tilbage. Der er fra et af Regjeringens Medlemmer fremkommet en Ytring om, at han ikke antog, vi repræsenterede Folkets Onstet. Det havde været mig hjært, om man havde fulgt Konsekvensen af denne Anskuelse, havde sendt os tilbage til Befolkningen og havde spurgt dem, om vi virkelig opfyldte vort Over saaledes, som den ønskede det. Vi havde da haadt en langt fastere og kraftigere Grundvold at staa paa. Hvis Vælgere havde forklaret os, nu vel, saa havde det været heldigt for Regjeringen; det havde jo bevist, at dens Anskuelser vare de rigtige. Det var kun mit Haab, at vi ved at negte Finantsloven, kunne komme tilbage til Vælgere og spørge dem, om det er den rigtige Vej, vi have valgt. Jeg vilde ikke for nogen Pris sidde en Dag længere i Nagsdagen, naar jeg ikke var i Overensstemmelse med mine Vælgere's Anskuelse. Naar jeg stod ligeoverfor mine Vælgere, og de spurgte mig, om der da ikke var en eneste Vej mere, jeg kunde have gaaet for at havde Folkethingets Ret og dets Krav paa Folfefriheden ifølge Grundloven, vilde jeg ikke have saa meget Mod, at jeg turde møde dem, naar jeg maatte sige: Jo, der er endnu et Middel, men jeg hævdede tilbage derfor; jeg turde ikke følge det. Dette havde jeg ikke Mod til at udtale, thi da vilde de med Rette kunde sige, at jeg havde svigtet den Vej, jeg havde lovet dem at følge. Jeg udtaler ikke dette med Hensyn til de enkelte Ministre, som her ere tilstede, og jeg beklager, at der ligeoverfor de enkelte af disse Ministre er fremkommet stærke Udtalelser. Jeg er saa ung her i Salen, at jeg ikke fra Fortiden har Antipathi imod dem, og det forekommer mig, at det samlede Ministerium altid kan gjøre Forbring paa en vis Høagtelse, at der gjenfaldig maa være en vis Høagtelse tilstede imellem Folkethinget og Ministeriet. Jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til, hvad det ærede Medlem for en Viborgkreds (Kjær) for et Dieblit siden yttrede. Det er mig aldeles ligeegyldigt,